

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (neljäs jaosto)
30 päivänä syyskuuta 2003

Asia T-302/02

Michael Kenny
vastaan
Euroopan yhteisöjen tuomioistuin

Henkilöstö – Nimitys – Nimittävän viranomaisen harkintavalta – Yksikön etu

Täydellinen teksti ranskan kielellä II - 1137

Aihe: Kanne, jossa vaaditaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa nimittävän viranomaisen 11.3.2002 tekemän päätöksen, jolla hylättiin kantajan hakemus avointa virkaa koskeneessa ilmoituksessa nro CJ 62/01 tarkoitettuun hallintovirkamiehen virkaan.

Ratkaisu: Kanne hylätään. Asianosaiset vastaavat kukin omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Tiivistelmä

*1. Henkilöstö – Avointa virkaa koskeva nimitysmenettely – Sisäinen siirto tai ylennys – Hakemusten vertailu – Hallintoviranomaisen harkintavalta – Toimivalta määrittellä mahdollisen esimiehen pitämän haastattelun tarkoitus ja menettelytavat – TuomioistuINVALVONNAN RAJAT
(Henkilöstösääntöjen 29 artikla)*

*2. Henkilöstö – Virkamiehen hallinnolliseen asemaan vaikuttava päätös – Sellaisten tietojen huomioon ottamista, joita ei ole virkamiestä koskevassa henkilökansiossa, ei voida hyväksyä – Rajat – Sisäistä siirtoa tai ylennystä varten esimiesten hakijoiden soveltuvuudesta suorittaman sellaisen vertailun huomioon ottaminen, joka perustuu asianomaisista henkilöistä tiedossa oleville tosiseikoille, jotka näillä henkilöillä on ollut mahdollisuus kiistää
(Henkilöstösääntöjen 26 ja 43 artikla)*

*3. Henkilöstö – Ilmoitus avoimesta virasta – Kohde – Ansioiden vertailu – Nimittävän viranomaisen harkintavallan rajat – Avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa asetettujen edellytysten noudattaminen – Hakijoiden henkilön huomioon ottaminen on sallittu – Laillisuusvalvonnan rajat
(Henkilöstösääntöjen 45 artikla)*

1. Ylennysmenettelyssä ja vastaavasti sisäistä siirtoa koskevassa menettelyssä nimittävän viranomaisen tulee suorittaa valintansa vertailemalla kunkin hakijan arviointikertomuksia ja ansioita. Tässä tarkoituksessa nimittävällä viranomaisella on toimivalta suorittaa tällainen vertailu sopivimmaksi katsomallaan tavalla, ja siihen voi kuulua mahdollisen esimiehen suorittama hakijan haastattelu, jonka aikana hakijalle voidaan esittää asianmukaisina pidettäviä kysymyksiä siten, että

tuomioistuimen harjoittaman valvonnan on rajoitettava koskemaan sitä, käyttikö nimittävä viranomainen harkintavaltaansa ilmeisen virheellisellä tavalla.

(ks. 24 kohta)

Viittaukset: asia 62/75, De Wind v. komissio, 1.7.1976 (Kok. 1976, s. 1167, 17 kohta)
ja asia T-53/91, Mergen v. komissio, 10.7.1992 (Kok. 1992, s. II-2041, 30 kohta).

2. Henkilöstösääntöjen 26 ja 43 artiklan tarkoitus on taata virkamiehelle puolustautumisoikeus siten, että välttyttäisiin siltä, että nimittävän viranomaisen tekemien päätösten, jotka vaikuttavat virkamiehen hallinnolliseen asemaan ja uraan, perustana ei käytetä virkamiehen käytöstä koskevia tosiseikkoja, joista ei ole mainintaa hänen henkilökansiossaan.

Edellä mainitut säännökset, jotka näin ollen on ymmärrettävä niiden tarkoituksen valossa, eivät pääsääntöisesti koske esimiesten ylennysmenettelyn tai sisäistä siirtoa koskevan menettelyn yhteydessä antamia lausuntoja. Tällaisia lausuntoja ei nimittäin tule saattaa hakijoiden tietoon siltä osin kuin ne sisältävät vain heidän pätevyksiensä ja ansioidensa vertailun, joka perustuu tosiseikoille, jotka on mainittu heidän henkilökansioissaan tai joista on ilmoitettu asianomaisille henkilöille, joilla näin ollen on jo ollut mahdollisuus esittää huomautuksensa. Nämä lausunnot eivät kuulu henkilöstösääntöjen 6 artiklan soveltamisalaan, koska niiden ulottuvuus kyseessä olevassa nimitysmenettelyssä on rajallinen. Asian laita ei kuitenkaan ole näin silloin, kun nämä lausunnot sisältävät myös hakemusten vertailusta johtuvien arvioiden lisäksi hakijan pätevyyttä, tuottavuutta ja käytöstä koskevia seikkoja, joita ei etukäteen ole lisätty hänen henkilökansioonsa.

(ks. 32 ja 39 kohta)

Viittaukset: asia T-76/92, Tsirimokos v. parlamentti, 30.11.1993 (Kok. 1993, s. II-1281, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen sekä 34 ja 35 kohta).

3. Henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaista sisäistä siirtoa tai ylennystä koskevien hakemusten arviointi on suoritettava henkilöstösääntöjen 45 artiklan niiden säännösten mukaisella tavalla, joissa nimenomaisesti säädetään ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailusta.

Tämän vertailun suorittamista koskevalla velvollisuudella ilmaistaan samanaikaisesti virkamiesten yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja virkamiesten urakehityksen periaatetta.

Nimittävällä viranomaisella on laaja harkintavalta henkilöstösääntöjen 45 artiklassa säädettyssä virkamiesten ansioiden vertailussa ylennystä varten. Tämän laajan harkintavallan käyttö edellyttää kuitenkin, että hakemukset tutkitaan erittäin huolellisesti ja että kyseessä olevaa avointa tointa koskevassa ilmoituksessa ilmoitettuja vaatimuksia noudatetaan tarkasti siten, että kaikkien sellaisten hakijoiden hakemukset on hylättävä, jotka eivät täytä näitä vaatimuksia. Ilmoitus avoimesta virasta muodostaa nimittäin lailliset puitteet, jotka nimittävä viranomainen on itselleen asettanut ja joita sen on erittäin huolellisesti noudatettava.

Sen valvomiseksi, onko nimittävä viranomainen hakemuksen hylätessään ylittänyt nämä lailliset puutteet, on aluksi aiheellista tutkia, mitkä edellytykset avointa toimea koskevassa ilmoituksessa asetettiin, ja tarkistaa sen jälkeen, täyttikö hylätty hakija nämä edellytykset. Tällaisen arvioinnin on kuitenkin rajoituttava koskemaan sitä, pysyttelikö hallintoviranomainen niihin toteamuksiin nähden, joiden perusteella se teki arvionsa, kohtuullisissa rajoissa, ja sitä, käyttikö hallintoviranomainen harkintavaltaansa ilmeisen virheellisellä tavalla, koska hakijoiden arviointi riippuu paitsi asianomaisten henkilöiden pätevyydestä ja ammatillisesta arvosta, myös heidän luonteestaan, käytöksestään ja koko henkilöstään. Ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuin ei siis voi korvata omalla arvioinnillaan nimittävän viranomaisen hakijoiden pätevyydestä suorittamaa arviota.

(ks. 56 – 58 ja 64 kohta)

Viittaukset: asia 282/81, Ragusa v. komissio, 21.4.1983 (Kok. 1983, s. 1245, 9 kohta); asia 111/83, Picciolo v. parlamentti, 30.5.1984 (Kok. 1984, s. 2323, 16 kohta); asia 233/85, Bonino v. komissio, 12.2.1987 (Kok. 1987, s. 739, 5 kohta); asia 104/88, Brus v. komissio, 22.6.1989 (Kok. 1989, s. 1873, 12 kohta); asia T-169/89, Frederiksen v. parlamentti, 11.12.1991 (Kok. 1991, s. II-1403, 69 kohta); asia T-25/90, Schönherr v. TSK, 30.1.1992 (Kok. 1992, s. II-63, 20 kohta); asia T-52/90, Volger v. parlamentti, 12.2.1992 (Kok. 1992, s. II-121, 24 kohta), joka on pysytetty muutoksenhakuasiassa C-115/92 P, parlamentti v. Volger, 9.12.1993 (Kok. 1993, s. I-6549); asia T-22/92, Weissenfels v. parlamentti, 26.10.1993 (Kok. 1993, s. II-1095, 66 kohta); asia T-82/91, Latham v. komissio, 9.2.1994 (Kok. H. 1994, s. I-A-15 ja s. II-61, 62 kohta); asia T-262/94, Baiwir v. komissio, 6.6.1996 (Kok. H. 1996, s. I-A-257 ja s. II-739, 66 kohta); asia T-21/96, Giannini v. komissio, 19.3.1997 (Kok. H. 1997, s. I-A-69 ja s. II-211, 19 – 20 kohta) ja asia T-283/97, Thinus v. komissio, 27.4.1999 (Kok. H. 1999, s. I-A-69 ja s. II-353, 42 kohta).